

поразгледѣ страната и да се вгледѣ по-дълбоко въ духътъ и расположението на жителитѣ.

Докхтъ се продължаваше съвѣщанието около воденицата, бѣдната Ганка, сега любима ханжмѣ, седѣше на могилата. До нейнитѣ уши долитаха подразнивающитѣ звукове на гайдитѣ и вѣселитѣ гласове на момцитѣ и момичетата, които извиваха хорото. Всичко това не е за нея; стана ѝ жално за себе, макаръ тя още и да обича мъжа си, но жално ѝ е; яшмака като свинецъ притиска лицето ѝ, а фереджата като окови свързва всичкитѣ движения. Тя, такава млада, губи своитѣ години въ пустинитѣ, въ яроветѣ, въ безлюдието; а когато живѣе съ люцетѣ, то тя сѣди задрѣпа, забулена, нито хората не вижда, нито своето лице никому не може да покаже. Охъ, тѣжка участь—такава неволя! Тя погледна свойтъ другаръ—магарето, и сълзитѣ потѣкаха изъ нейнитѣ хубави очи. „Мойтъ връстникъ съ ергенитѣ хоро извиватъ, а азъ бѣдната съ това магаре трѣнера отъ студъ и печаль! Дружкитѣ ми се веселятъ съ сладката музика на свиркитѣ и гайдитѣ, а пъкъ азъ слушамъ само реветъ на това магаре!“ И ето тя се залива съ сълзи и си чуни ржцѣтѣ. „Бѣдната азъ, нещастната!“ Младата, прекрасната и любимата ханжмѣ горѣщо, отъ все сърдце, пожела на себе си смъртъ.

Задъ нея се разнесе тихъ гласъ:

— Мила ханжмѣ, бисере мой, животъ мой! Стани, връмѣ е да вървимъ.

Тия думи подѣйствуваха на нейното сърдце както гласътъ на славейтъ; сълзитѣ прѣстанаха да капятъ, тя отъ смъртѣта се върна къмъ животъ, и се приближи до свойтъ господинъ, до свойтъ мъжъ. Той я прѣгърна, пожимва съ цѣлувки челото, очитѣ, лицето и пропхди отъ тѣхъ мъкотията.

— Мила моя гурія, ти помръзна ли? Охъ, защо нѣмамъ султанскитѣ палати, пашовскитѣ шуби и килимитѣ на ефендетата! Щеше ти да бждешъ у мене царица. Твойтъ рсбъ е у новѣтъ ти, но той не може да ти даде